

Sygn. akt II AKa 28/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Tadeusz Kielbowicz
Sędziowie:	SSA Ryszard Ponikowski (spr.) SSA Edward Stelmasik
Protokolant:	Anna Dziurzyńska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Ratajczyka

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2013 r.

sprawy z wniosku **R. M.**

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

z powodu apelacji wnioskodawcy oraz jego pełnomocnika

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 9 października 2012 r. sygn. akt III Ko 14/12/o

uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. postępowanie umarza, stwierdzając, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9.10.2012r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu po rozpoznaniu wniosku R. M. z dnia 31 maja 2012r. o odszkodowanie i zadośćuczynienie, na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy dnia 23 lutego 1991r. żądanie wnioskodawcy oddalił, kosztami postępowania obciążając Skarb Państwa.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył pełnomocnik wnioskodawcy, który wyrokowi temu zarzucił obrazę prawa materialnego tj. art. 8 ust.1 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. (Dz.I. nr 34, poz.149 z późn. zm.) poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż kwota przyznana wnioskodawcy wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 6 września 2010r. III K o 89/09 tj. 25.000 zł stanowi kwotę odpowiednią tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez wnioskodawcę na skutek wykonania orzeczenia kolegium ds. wykroczeń z dnia 15 sierpnia 1988r., w sytuacji kiedy ukaranie wnioskodawcy a wcześniej jego działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, rzutowało w sposób bezpośredni na życie zawodowe wnioskodawcy przez okres kilkudziesięciu miesięcy, w sposób wymierny uszczuplając jego dochody.

Tak formułując zarzut skargi, pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kwoty 183.400 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył również osobiście wnioskodawca, który podkreślił w treści swojego pisma, że straty jakie poniósł w związku ze stosowanymi wobec niego represjami są nawet większe od tych, które wyliczył w „pozwie”. Wnioskodawca ponownie opisał te okoliczności, w których spotykały go represje i szykany, w tym utratę pracy, co było w przekonaniu skarżącego jednym z elementów stosowanych wobec niego represji, ponownie wskazał czasookres w którym pozostawał bez pracy, ten czas w którym wykonywał pracę jedynie na pół etatu, powstałe w tego tytułu zadłużenie ciągnące się do dnia obecnego oraz pomniejszoną emeryturę. Tak wyrażając swoje przekonanie o niesłuszności zaskarżonego wyroku, wnioskodawca wniósł o ponowne rozpatrzenie jego sprawy i zasądzenie na jego rzecz odpowiedniej kwoty pieniężnej za poniesione krzywdy z przyczyn represji komunistycznych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje

Zarówno apelacja pełnomocnika jak też osobista skarga wnioskodawcy nie mogły zostać uwzględnione zarówno z przyczyn formalnych jak też merytorycznych.

W trosce o komunikatywność i zrozumienie decyzji podjętej obecnie przez Sąd Apelacyjny celowe jej przypomnienie kolejności i przebiegu zdarzeń prawno-procesowych związanych z roszczeniami wnioskodawcy R. M..

W dniu 19 września 2008 roku R. M. skierował do Sądu wnioski o stwierdzenie nieważności orzeczenia Kolegium ds. Wykroczeń dla dzielnicy W. z dnia 15 sierpnia 1988r. i zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia i odszkodowania. Wnioskodawca nie określił kwoty odszkodowania i zadośćuczynienia. Wskazał natomiast, że w następstwie stosowanych wobec niego szykan (poczynając od wyrzucenia go z pracy razem z pozostałymi członkami komisji związkowej (...)(...)ć w (...) we W.), utracił pracę na okres 33 miesiące, przez następne 30 miesięcy pracował na pół etatu, a utrata pracy przyczyniła się do pomniejszenia obecnie otrzymywanej przez niego emerytury.

Postanowieniem z dnia 28.10.2009r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu stwierdził nieważność wyżej wskazanego orzeczenia Kolegium d/s Wykroczeń w tej tylko części, w której R. M. został ukarany za czyn z art. 52a § 1 d.k.w.

Pismem z dnia 15 maja 2010r. (k. 15-16) R. M. dołączył do akt sprawy dodatkowe dowody oraz „spis poniesionych strat w wyniku działalności na rzecz niepodległości Państwa Polskiego w latach 1979-1989, w tym: (po przeliczeniu na PLN) 5.600 zł grzywny orzeczonej przez Kolegium; 33 miesiące pozostawania bez pracy – równowartość utraconych zarobków w kwocie 118 tys. zł; 30 miesięcy pracy na pół etatu – utracone zarobki w kwocie 54 tys. zł.; koszty wyrobienia paszportów i wizowania, które zostały mu odebrane; utrata składek emerytalnych pomnożona przez 33 miesiące i ich pomniejszenie w okresie pracy na pół etatu pomnożone przez 30 miesięcy oraz utrata rzeczy zarekwirowanych w trakcie przeszukania w miejscu jego zamieszkania.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu po przeprowadzeniu rozprawy, w toku której wysłuchał wnioskodawcę, wyrokiem z dnia 6 września 2010r. na podstawie art. 8 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (określanej dalej w tym uzasadnieniu mianem „ustawa lutowa”), zasądził na rzecz wnioskodawcy od Skarbu Państwa 25 tysięcy złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku. Wyrok ten uprawomocnił się wobec braku jego zaskarżenia przez którąkolwiek ze stron.

Wyrokiem z dnia 1 marca 2011r. (sygn. akt P-21/09; Dz. U. Nr 53, poz. 277) Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 8 ust. 1a ustawy lutowej, który to przepis ograniczał możliwości dochodzenia roszczeń do kwoty 25 tysięcy złotych, jest sprzeczny z art. 64 ust. 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 oraz z art. 41 ust. 5 w zw. z art. 77 ust. 1 i art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 31 ust. 1 i 2, a także z art. 77 ust. 2 Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny, mając świadomość, że przed podjęciem tego orzeczenia zapadło wiele wyroków, w których wysokość zasądzonych odszkodowania i zadośćuczynienia była limitowana przez ograniczenie kwotowe zawarte w

art. 8 ust. 1a ustawy lutowej, określił w końcowej części uzasadnienia wydanego wyroku skutki jakie w tych sprawach wywołać może fakt uznania przez Trybunał za sprzeczny z Konstytucją art. 8 ust. 1a ustawy lutowej. Trybunał wskazał jako drogę procesową dążenia do zmiany prawomocnych orzeczeń sądów, **wnoszenie wniosków o wznowienie postępowania**, o ile w tych sprawach zastosowanie znalazły art. 8 ust.1a i art. 8 ust. 1d ustawy lutowej.

Pan R. M. w pełni poprawnie realizując wskazanie Trybunału Konstytucyjnego, skierował do Sądu Okręgowego we Wrocławiu w dniu 31 maja 2012r. wniosek o wznowienie postępowania, odwołując się do wyżej omówionego wyroku Trybunału Konstytucyjnego. W treści wniosku R. M. przedstawił te same okoliczności, które podnosił w postępowaniu o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia zakończonym zasądzeniem na jego rzecz kwoty 25 tysięcy złotych. Przedstawił takie samo wyliczenie poniesionych szkód uzupełniając jedynie, że straty wynikające z zaniżonej emerytury wynoszą 49 tysięcy złotych, a tym samym łączna kwota strat wynosi 208.400 zł (przy uwzględnieniu rewaloryzacji). R. M. wniósł o uzupełnienie zasądzonej na jego rzecz kwoty według podanego przez niego wyliczenia.

Postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2012r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wniosek R. M. o wznowienie postępowania oddalił. Sąd Apelacyjny przytaczając wyrok Trybunału Konstytucyjnego, podkreślił, że ważnym doprecyzowaniem wynikających zeń konsekwencji są stwierdzenia i wskazania zawarte w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2011r. (II KO -51/11). Zgodnie z treścią tego wyroku, dla skutecznego wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania w trybie art. 540 § 2 k.p.k. w sprawie roszczeń w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia za represje związane z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego spełnione, muszą zostać łącznie trzy warunki (spełniony musi zostać każdy z nich). Pierwszy, to wydanie orzeczenia, które zapadło przez wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, na podstawie art. 8 ust.1a ustawy lutowej. Drugi warunek – aby żądanie przekraczało kwotę 25 tysięcy złotych. Trzeci zaś to uznanie, że szkoda i krzywda byłyby wyższe niż wskazana kwota 25 tysięcy złotych.

Bez wątplenia pierwszy z powyższych warunków został spełniony. Odnośnie drugiego z tych warunków stwierdzić trzeba, że wprawdzie według przytoczonego przez wnioskodawcę spisu poniesionych szkód i krzywd formalnie przekraczają one kwotę 25 tysięcy złotych, w rzeczywistości jednak od początku dotyczyły one szkód tego rodzaju, które nie podlegają rekompensacie w trybie ustawy lutowej albowiem szkody te i krzywdy nie są zwykłym **następstwem wykonania orzeczenia, które w trybie tej ustawy uznane zostało za nieważne**. Stąd też w niniejszej sprawie szczególne znaczenie miała ocena spełnienia trzeciego z wyżej wymienionych warunków, to jest tego, że szkoda i krzywda byłyby wyższe niż wskazana kwota 25 tysięcy złotych. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku oddalającego wniosek o wznowienie postępowania dokonał oceny okoliczności w tej sprawie istotnych i stwierdził, że zasądzona na rzecz wnioskodawcy wyrokiem z dnia 6.09.2010r. kwota 25 tysięcy złotych tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia była sprawiedliwa i odpowiednia „**jeżeli chodzi o rekompensatę szkód i krzywd wynikłych bezpośrednio w represji**” (k. 8; pokr. SA). W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy miarkował rozmiar szkód i krzywdy poniesionej przez wnioskodawcę. Tak zatem Sąd Apelacyjny uznał, że w tej konkretnej sprawie art. 8 ust. 1a nie stanowił przesłanki ograniczającej wysokość zasądzonego odszkodowania i zadośćuczynienia, a po ewentualnym wznowieniu postępowania brak byłoby podstaw do zasądzenia na rzecz wnioskodawcy wyższej kwoty tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia.

Takie samo stanowisko zajął Sąd Okręgowy w obecnie zaskarżonym wyroku. Sąd Okręgowy podkreślił, że określona przez Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 6.09.2010r. „**(...) wysokość odszkodowania i zadośćuczynienia rekompensuje straty materialne, jakie powstały na skutek wykonania orzeczenia Kolegium jak i krzywdy poniesione przez wnioskodawcę wynikłe bezpośrednio z represji związanych z wydaniem tegoż orzeczenia. Zdaniem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie określona przez poprzednio orzekający sąd wysokość odszkodowania i zadośćuczynienia jest sprawiedliwa i odpowiednia jeżeli chodzi o rekompensatę szkód i krzywd**” (podkr. SA).

Wyżej przypomniane poglądy, oceny i stwierdzenia Sądu Apelacyjnego, który oddalił wniosek R. M. o wznowienie postępowania, jak też Sądu Okręgowego zawarte w uzasadnieniu obecnie zaskarżonego wyroku, znajdują niewątpliwe

potwierdzenie w jednolitej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych. Tylko dla przykładu wskazać warto na następujące judykaty.

„Poza odpowiedzialnością odszkodowawczą Skarbu Państwa pozostają inne przejawy represji za działalność związaną z walką o niepodległy byt Państwa Polskiego, takie jak zwolnienie z pracy, czy zmuszenie przez pracodawcę do przejścia na gorzej płatne stanowisko” (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17.10.2012r. (IV KK 212/12). W uzasadnieniu tego postanowienia (LEX nr 1226741) Sąd Najwyższy stwierdził między innymi, że: "Treść art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, **nie pozostawia wątpliwości, że w aktualnym stanie prawnym odszkodowanie i zadośćuczynienie na podstawie tego przepisu przysługuje wyłącznie za wykonanie orzeczenia, którego nieważność stwierdzono w trybie tejże ustawy, lub za wykonanie decyzji o internowaniu**. Niezasadna jest zatem argumentacja kasacji domagająca się uwzględnienia szkód i krzywd wynikających z faktu wyjazdu na emigrację, bo choć niewątpliwie miało to związek z działalnością opozycyjną wnioskodawcy, to nie było bezpośrednią konsekwencją internowania” (podkr. SA)

„Zgodnie z brzmieniem art. 8 ust.1 ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, zadośćuczynienie przysługujące represjonowanemu **wiązać trzeba bezpośrednio nie z faktem wydania orzeczenia, a z faktem wykonania orzeczenia, co do którego nastąpiło stwierdzenie nieważności**”. (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 23.11.2011r.; II Aka 325/11 LEX nr 1129767, KZS 2012/4/72, Biul.SAKa 2012/1/7; podkr. SA);

„Przepis art. 8 ust. 1 ustawy z 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego **wyraźnie ogranicza możliwość zasądzenia odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wyłącznie do skutków wykonania orzeczenia albo decyzji**. W konsekwencji na gruncie wspomnianej ustawy **brak podstaw do zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia za inne niewątpliwe przejawy represji, ale nie związane bezpośrednio z wykonaniem wydanego orzeczenia lub decyzji** (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 20.11.2011r., sygn. akt II Aka 403/11, LEX nr 1102926; podkr. SA)

„Przepis art. 8 ust.1 ustawy z 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego nie stanowi podstawy do dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia za szkody oraz krzywdy wynikłe ze skierowania osoby uprzednio skazanej za taką działalność orzeczeniem uznanym w trybie przepisów tej ustawy za nieważne, do pracy przymusowej w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu lub batalionach budowlanych” (tak, Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 16.11.2010r., II KK 240/10, LEX nr 686809)

„Treść art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, **nie pozostawia wątpliwości, że w aktualnym stanie prawnym odszkodowanie i zadośćuczynienie na podstawie tego przepisu przysługuje wyłącznie za wykonanie orzeczenia, którego nieważność stwierdzono w trybie tejże ustawy**, lub za wykonanie decyzji o internowaniu. Poza odpowiedzialnością odszkodowawczą Skarbu Państwa w tym trybie **pozostają natomiast inne przejawy represji za działalność związaną z walką o niepodległy byt Państwa Polskiego, takie jak zwolnienie z pracy**, czy zmuszenie przez pracodawcę do przejścia na gorzej płatne stanowisko” (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 28.05.2009r., II Aka 138/09, LEX nr 553857; podkr. SA).

„Zakres świadczeń majątkowych **ograniczony jest do represji związanych z wydanymi orzeczeniami, których nieważność stwierdzono** w trybie przewidzianym ustawą oraz decyzji o internowaniu w stanie wojennym, a także z pozbawieniem życia lub wolności przez wymienione w ustawie organy bez zakończonego orzeczeniem postępowania” (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 17.12.2008r., Apel.-W-wa 2009/2/6; podkr. SA);

„W wypadku roszczeń wynikających z wydania orzeczenia uznanego za nieważne, jako kryteria ustalania należnego zadośćuczynienia przyjmuje się: rozmiar i stopień dolegliwości fizycznych i psychicznych związanych z warunkami izolacji więziennej, rozmiary wykonania niesłusznej kary, sposób traktowania w śledztwie i w czasie odbywania kary **oraz ewentualne następstwa tych zdarzeń w postaci np. szkód zdrowotnych**. Z istoty zadośćuczynienia wynika, że ustalenie jego wysokości musi uwzględniać wszystkie aspekty doznanej krzywdy.” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9.01.2001r., WA 44/00, LEX nr 550457; podkr. SA).

Powyższe rozważania i przytoczone in extenso tezy orzeczeń sądowych zmierzały do wyjaśnienia wątpliwości jakie powziął wnioskodawca i o których świadczą jego pisma procesowe. Można bowiem zasadnie domniemywać, że błędne rozumienie obowiązujących w omawianym zakresie przepisów prawa oraz ich wykładni jest zasadniczą przyczyną powstałych w niniejszej sprawie zastrzeżeń wnioskodawcy. Nieporozumienie związane z podstawą zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia w trybie ustawy lutowej bez wątplenia wynika stąd, że wnioskodawca jako materialną podstawę swoich roszczeń wskazuje wszystkie niekorzyści materialne, jak też krzywdy moralne, cierpienia psychiczne, wynikające z podejmowanych wobec niego działań o represyjnym charakterze. Aby nieporozumienie to wyjaśnić, przytoczono wyżej szereg orzeczeń sądowych kwestii tej dotyczących. Zarówno w oparciu o brzmienie przepisów ustawy lutowej jak też ich sądową wykładnię, stanowczo stwierdzić należy, że roszczenia odszkodowawcze, których mógł skutecznie dochodzić wnioskodawca w trybie ustawy lutowej, mogły obejmować wszelkie niekorzyści przez niego poniesione **jakie nastąpiły w wyniku wydania uznanego za nieważne orzeczenia Kolegium d/s Wykroczeń. Te dalsze (wcześniejsze i późniejsze) szkody i krzywdy, które nastąpiły i były wynikiem bezprawnego represjonowania, mogą być wykazywane i związane z nimi roszczenia odszkodowawcze dochodzone, w drodze sądowej przeciwko Skarbowi Państwa**. Tak, między innymi, słusznie stwierdza Sąd Apelacyjny w Lublinie, pisząc w tezie wyroku z dnia 29.03.2012r. (II Aka 21/12, LEX 1210834), że: **„Przepis art. 8 ust. 1 ustawy z 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego jest tylko jedną z podstaw odpowiedzialności Skarbu Państwa i nie wyklucza wystąpienia z roszczeniami w oparciu o przepisy prawa cywilnego w postępowaniu cywilnym”** (podk. SA).

Tak zatem wnioskodawca był uprawniony do dochodzenia tylko tych szkód i rekompensaty za krzywdę, które wynikły w wykonania orzeczenia Kolegium do Spraw Wykroczeń i które decyzją Sądu uznane zostało za nieważne. O ile szkoda materialna w postaci grzywny i kosztów postępowania była w tej sprawie względnie oczywista, o tyle ocena wysokości rekompensaty za doznaną krzywdę wymagała uwzględnienia wszelkich okoliczności związanych z traumatycznymi przeżyciami wnioskodawcy w związku z tym orzeczeniem, konfiskatą sprzętu uniemożliwiającą (a co najmniej utrudniającą) kontynuowanie dotychczasowej działalności, towarzyszącą obawę przed represjami związanymi bezpośrednio z tym orzeczeniem. Te oceny zawsze są subiektywne i nigdy nie są łatwe. Zasądzenie na rzecz wnioskodawcy 25 tysięcy złotych było dowodem dogłębnego przemyślenia i zrozumienia przez Sąd Okręgowy wyrządzonej wnioskodawcy szkody, a zwłaszcza krzywdy, i dążenia do sprawiedliwościowej rekompensaty w jak najszerszym zakresie. Brak jest jednak podstaw do uznania, że kwota ta, przy uwzględnieniu jej ścisłego powiązania z wykonaniem orzeczenia Kolegium uznanego za nieważne, mogłaby być, lub powinna być, wyższa, a ta którą Sąd Okręgowy zasądził nie rekompensuje w dostatecznym stopniu szkody i krzywdy poniesionych przez wnioskodawcę.

W uzupełnieniu zastrzec trzeba, że w ocenie Sądu Apelacyjnego, w niniejszym wypadku, podstawy do dochodzenia dodatkowego odszkodowania ponad kwotę zasądzoną wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 6.09.2010r. nie mógł stanowić także art. 8 ust. 4 ustawy lutowej. W okolicznej tej sprawy brak jest powiem materialnych przesłanek do uznania iżby względy słuszności za takim dodatkowym zasądzeniem przemawiały.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny stwierdza, że pomimo tego, że pod względem merytorycznym rozważania i argumentacja zawarte w zaskarżonym wyroku Sądu Okręgowego z dnia 9 października 2012r. są słuszne, błąd Sądu meriti polegał na podjęciu merytorycznego rozpatrzenia wniosku w sytuacji istnienia przeszkody rzeczy osądzonej (określonej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.). W sprawie istnieje prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z dnia 6 września 2010r. R. M. wykorzystał drogę jego wzruszenia wskazaną w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego -

w świetle art. 540 § 2 k.p.k. całkowicie słuszną. Sąd Apelacyjny wniosek ten merytorycznie rozpoznał i wniosek o wznowienie postępowania oddalił. W obecnie złożonym wniosku, formalnie określonym jako żądanie uzupełnienia kwoty roszczenia, wnioskodawca nie wskazał na żadne nowe okoliczności faktyczne, które nie były znane sądom poprzednio rozpoznającym jego wnioski (Sądowi Okręgowemu i Apelacyjnemu), a które uzasadniałyby badanie jego sprawy z aspekcie względów słuszności w rozumieniu art. 8 ust. 4 ustawy lutowej. W istocie rzeczy zatem wnioskodawca mimo prawomocnego już wyroku orzekającego o jego roszczeniach oraz prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego oddalającego jego wniosek o wznowienie postępowania (a tym samym żądanie wzruszenia prawomocnego wyroku i ponownego zbadania zasadności jego roszczeń), złożył ponowny wniosek o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia oparty na tej samej argumentacji i tych samych podstawach faktycznych i prawnych. Sąd Apelacyjny stwierdza w tym stanie rzeczy, że skoro istnieje w obrocie prawnym prawomocny wyrok rozstrzygający o wniosku osoby uprawnionej na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego Państwa Polskiego i zasądzający na jej rzecz odszkodowanie i zadośćuczynienie, a zarazem Sąd Apelacyjny oddalił wniosek o uchylenie tego wyroku, ponowne złożenie wniosku o zasądzenie określonych kwot odszkodowania i zadośćuczynienia na podstawie art. 8 ustawy lutowej, stwarza tzw. ujemną przesłankę dopuszczalności postępowania, o której mowa w art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k. Z tego właśnie względu Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. postępowanie umorzył (taki też pogląd w niniejszej kwestii wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6.06.2008r., WZ 30/08, OSNwSK 2008/1/1215).

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak części dyspozytywnej wyroku.